

РЕШЕНИЕ

№ 25074

гр. София, 22.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **4665** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на М. К., [дата на раждане], гражданин на Л., подадена чрез адв. Л. Д., против Заповед рег. № 513з-3261 от 24.03.2026 г. издадена от Началник на отдел "Миграция" към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 200667/10.03.2026 г. за предоставяне право на продължително пребиваване. Изложени са доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при съществени нарушения на процесуалните правила, в нарушение на материалноправните разпоредби и в противоречие с целта на закона. Твърди се, че в заповедта не е посочено валидно правно основание, тъй като в разпоредбите на от 24а до 24г от ЗЧРБ се съдържат множество правни норми, но административният орган не е посочил, коя от тях е визирана, с което е възпрепятствал правото на защита на жалбоподателя. Според жалбоподателя административният орган не е изяснил пълно и точно релевантните факти и обстоятелства, в т.ч. не е съобразил, че М. К. е записал в друго учебно заведение, а именно Международно висше бизнес училище – Б., за което по делото е представено Уверение с изх. № 20/01.03.2026 г., издадено от същото учебно заведение. Посочва се също така като съществено нарушение на административнопроизводствените правила това, че не са изискани обяснения от жалбоподателя. Така мотивиран счита, че оспореният отказ е издаден при допуснато съществено процесуално нарушение по изясняване на случая от фактическа страна съгласно чл. 35 и чл. 36 АПК, което е довело и до неправилно приложение на материални закон и неспазване целта на закона. Искане се отмяна на оспорената заповед. Не се

претендират сторени по делото разноски.

От процесуалния представител на жалбоподателя са постъпили и писмени бележки, с които допълват доводите се развити в жалбата не незаконосъобразност на оспорената заповед.

В съдебно заседание, оспорващият - М. К. се явява лично и се представлява от адв. Д.. Заявява, че поддържа жалбата си.

Ответната страна – „за“ Началник отдел "Миграция" при СДВР - Главен инспектор – С. С., редовно и своевременно призован, в открито съдебно заседание се представлява от гл. юрк С., който изразява становище за неоснователност на жалбата. От процесуалния представител са постъпили и писмени бележки, с които изразява становище за законосъобразност на оспорената заповед, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и заявява претенция за присъждане на разноски.

Административен съд София-град, Трето отделение, 20-ти състав, след като прецени събраните по делото писмени, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл. 142, ал. 1 АПК, вр. с чл. 188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директор СДВР поради възникнала служебна необходимост е възложено на главен инспектор С. Т. С. - Началник сектор "Незаконна миграция" при СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на Отдел "Миграция" при СДВР считано от 19.05.2025 година до отпадане на необходимостта.

От представеното Удостоверение на Сектор "Човешки ресурси" при СДВР е видно, че на главен инспектор С. Т. С. е възложено да изпълнява функционалните задължения на длъжността - Началник отдел „Миграция“ при СДВР считано от 22.01.2025 година до отпадане на необходимостта.

По делото не е спорно, че М. К., гражданин на Л., е пребивавал на територията на Република Българи с разрешение за продължително пребиваване № RA1061933, със срок на валидност до 19.03.2026 г. /л. 29/, като студент, обучаващ се във висше учебно заведение в Република България. На 10.03.2026 г. оспорващият е депозирал Заявление № 200667 за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ – лице прието като студент в редовна форма на обучение във висше училище в Република България, като към него са приложени изискуемите документи съгласно ал. 2, в т.ч. копие на редовен паспорт, декларация за предоставяне на адрес за пребиваване и застрахователна полица. Представено е и допълнително заявление с допълнителни документи – Уверение № ВСУ-00659/23.02.2026 г. и справка салда по сметки от Първа Инвестиционна банка.

Изготвена е справка за пътуванията на лицето, от която е видно, че почти през цялата 2025 година (без десетина дни) е бил на територията на Република България.

На 23.03.2026 г. е изготвено Становище до „за“ Началник отдел "Миграция" – СДВР- Главен инспектор, с което е предложено да бъде издадена Заповед за отказ по заявлението на оспорващия за предоставяне право на продължително пребиваване. Като основание за това е посочено Уверение № ВСУ-00659/23.02.2026 г. от Висше строително училище „Л. К.“ – [населено място], съгласно което лицето М. К. е отстранен със заповед № РД-00063 от 04.02.2026 г., поради незаверен семестър.

На 30.03.2026 година до „за“ Началник отдел "Миграция" – СДВР- Главен инспектор е депозирана Докладна записка от мл. ПИ в група „А.“ на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“, СДВР, в която посочил, че на 27.03.2026 г., съвместно с мл. ПИ С. е извършена проверка на адреса в [населено място],[жк], ет. 8, ап. 32, при която не е открит М. К.. Не са открити и съседи.

На 24.03.2025 година ответникът по оспорването е издал процесната заповед на осн. чл. 24а, ал. 1, във вр. с чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, с която отказал предоставяне право на продължително пребиваване на М. К. в РБ. Като фактическо установяване е посочено, че съгласно Уверение № ВСУ-00659/23.02.2026 г. от Висше строително училище „Л. К.“ – [населено място], лицето М. К. е отстранен със заповед № РД-00063 от 04.02.2026 г., поради незаверен семестър.

Заповедта е връчена на 31.03.2026 г., а жалбата срещу нея е подадена на 09.04.2026 г. по ССЕВ до съда.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

В хода на съдебното производство са събрани писмени доказателства – Уверение изх. № 20/01.03.2026 г. от Международно висше е бизнес училище – Б., от което е видно, че М. К. е записан за студент първи курс за учебната 2026/2027 г. със специалност Бизнес администрация и дигитален мениджмънт, редовна форма на обучение със срок на обучение 4 години, за придобиване на образователно-квалификационна степен Бакалавър.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява основателна по следните съображения:

Оспорената Заповед рег. № 513з-12679 от 27.10.2025 г. на „за“ началник отдел "Миграция" при СДВР – Главен инспектор – С. С., представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Съдът намира, че процесната Заповед е издадена от компетентен орган- това е Началник отдел "Миграция" при СДВР. Съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ -директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. По делото е представена Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директор СДВР, с която поради възникнала служебна необходимост е възложено на главен инспектор С. Т. С. - Началник сектор "Незаконна миграция" при СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на Отдел "Миграция" при СДВР считано от 22.01.2025 година до отпадане на необходимостта. Представено е и Удостоверение на Сектор "Човешки ресурси" при СДВР, от което е видно, че на С. Т. С. е възложено да изпълнява функционалните задължения на длъжността - Началник отдел "Миграция" при СДВР считано от 22.01.2025 година до отпадане на необходимостта.

Спазени са и изискванията на чл. 59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването ѝ. Заповедта е и мотивирана, като е изпълнено условието на нормата на чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ, съгласно който отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В тази връзка неоснователно се явява твърдението в жалбата, че в заповедта не са посочени правни и фактически основания. В същата изрично е посочено, че са налице основанията на чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ, съгласно който се отказва

издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24а - 24г от ЗЧРБ. Налице е и словесно препращане към чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, тъй като в заповедта е описано, че по смисъла на Закона за висшето образование лицето М. К. не се явява редовен студент във висше учено заведение в Република България, каквото е изискването на чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ.

Съдът обаче приема, че при издаване на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения административнопроизводствените правила, което е довело до нарушаване на материалноправните разпоредби и неспазване целта на закона.

Като правно основание е посочено чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната разпоредба се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24в от ЗЧРБ (в настоящия случай). Съгласно изречение първо на чл. 24в, ал. 1 ЗЧРБ, цитирана в подаденото от М. К. заявление, "разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България".

Както бе посочено по-горе М. К., гражданин на Л., е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 19.03.2026 г., като студент. Няма спор по делото и това, че жалбоподателят първоначално е бил записан във Висше строително училище „Л. К.“ – [населено място]. Същият обаче е отстранен със заповед № РД-00063 от 04.02.2026 г., поради незаверен семестър, за което по делото е представено Уверение № ВСУ-00659/23.02.2026 г. от висшето училище. Липсата на една от предпоставките за предоставяне на право на продължително пребиваване действително обуславя извод за постановяване на отказ по чл. 26, ал. 2 ЗЧРБ.

В случая обаче са налице и други обстоятелства, които административният орган не е взел предвид. По делото е представено Уверение изх. № 20/01.03.2026 г. от Международно висше е бизнес училище – Б., от което е видно, че М. К. е бил записан за студент първи курс за учебната 2026/2027 г. със специалност Бизнес администрация и дигитален мениджмънт, редовна форма на обучение със срок на обучение 4 години, за придобиване на образователно-квалификационна степен Бакалавър.

Видно от датата на представеното уверение - 01.03.2026 г., жалбоподателят е бил записан в новото висше учебно заведение още преди издаване на оспорения в настоящото производство отказ, поради което съдът приема, че административният орган е издал процесния отказ без да събере в хода на административното производство всички относими за постановяване акта доказателства. Действително органът е обвързан от представените от лицето доказателства, но при неяснота относно неговата воля предвид представените доказателства е бил длъжен преди произнасяне да укаже отстраняването на нередовности по реда на чл. 14, ал. 2 ППЗЧРБ и чл. 30, ал. 2 АПК, вкл. и на основание чл. 24в, ал. 2, т. 6 и т. 7 ЗЧРБ чрез предоставяне на доказателства относно статута му на студент, какъвто е вписан в заявлението и в разрешението за пребиваване със срок на валидност до 19.03.2026 г. В конкретното административно производство подобна възможност не е предоставена на заявителя. Същата цели да се изясни фактичката обстановка, като след изтичане на указания срок и съответно представяне или не на допълнителни доказателства, да се извърши реална преценка изпълняват ли се изискванията за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България. При това съдът намира, че са нарушени принципите на процеса, разписани в чл. 7 – чл. 9 АПК, тъй като правото на участие на заявителя е нарушено съществено в образуваното по негово заявление административно производство, ограничена е възможността да се изясни каква е неговата

действителна воля и същият да представи доказателства за удостоверяването ѝ.

На следващо място съдът намира, че заповедта е издадена и в несъответствие с целта на закона. ЗЧРБ и Правилникът за неговото прилагане не въвеждат ограничения за чужденците да се прехвърлят от едно в друго висше учебно заведение, като единственото изискване на закона е да е приет като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България, което в настоящото съдебно производство безспорно се доказва.

Изложеното по-горе води до извод, че от представените по делото доказателства не може да се установи по безспорен и категоричен начин, че е налице основанието на чл. 26, ал. 2, във вр. с чл. 24в, ал.1 ЗЧРБ. В тежест на административния орган е да установи наличието на всички факти и обстоятелства, послужили като основание за издаване на акта.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, като незаконосъобразен. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, то административната преписка следва да бъде изпратена на Началник отдел "Миграция" – СДВР, за ново разглеждане на заявлението, подаденото на 10.03.2026 г. от М. К., гражданин на Л.. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящото решение.

С оглед изхода на спора на ответника разноски не следва да се присъждат. Такива се дължат на касационния жалбоподател, но по делото изрично е заявено от процесуалния представител на жалбоподателя, че не претендира разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, Административен съд - София-град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед рег. № 513з-3261 от 24.03.2026 г. издадена от Началник на отдел "Миграция" към Столична дирекция на вътрешните работи, с която по отношение на М. К. е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по подадено от него заявление с вх. № 200667/10.03.2026 г. за предоставяне право на продължително пребиваване.

ИЗПРАЩА делото като преписка на Началник отдел "Миграция" – СДВР, за ново разглеждане на подаденото от М. К., гражданин на Л., заявление № 200667/10.03.2026 г. за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 1 от АПК.

СЪДИЯ: